

Hồi 21

Khôi Phục Công Phu Với Tam Tuyệt Tổ Tường Lai Lịch Quyết Báo Thù

Ờ khi những tia sáng nhợt nhạt cuối cùng của buổi hoàng hôn khuất lấp hoàn toàn ở chân trời phía tây, Bạch Bất Phục mới dám đứng lên và đi trên tiểu đảo theo lối đi quen thuộc.

Chàng chỉ sợ Bạch Hạc theo sự điều động của nam nhân kia và sẽ đưa hắn đến đây, và từ trên cao nhìn xuống hắn sẽ thấy mọi cử động của chàng. Hắn sẽ biết vì nguyên nhân nào chàng lại chọn nơi hoang vu với tiết trời khốc liệt này làm nơi lưu ngụ.

Và hắn sẽ tổ tường mọi việc, sẽ biết chàng đang lần dò đi vào Bích Dạ Cung.

Ngay khi đối phương ra yêu sách, buộc chàng tự phứt võ công, Bạch Bất Phục đã nghĩ ngay đến Bích Dạ Cung.

Chàng chỉ không ngờ và cũng không kịp trở tay trước hành vi quyết liệt của mẫu thân chàng.

Lối này là ở chàng nhưng trên hết là giữa chàng và Vô Vi Cung gì đó đã hình thành một mối thù không đội trời chung.

u...u...u...

Màn đêm buông xuống đủ đầy cho lãnh khí tràn về.

Đã một thời gian lâu chàng như quên đi cảm giác tê cóng toàn thân do cái lạnh tàn khốc của Bích Dạ Đầm.

Cảm giác đó đang trở lại, không những làm tê cóng châu thân mà còn làm cho thần trí chàng tê dại đi.

Duy chỉ một điểm duy nhất còn lóe sáng trong tâm trí chàng: đó là mối đại thù giữa chàng và Vô Vi Cung độc ác!

Bồm!

Mặc cho tứ chi tê cóng, không tuân theo sự điều động của chàng, Bạch Bất Phục nghiêng chặt hai hàm răng lại với nhau để tuột dần vào làn nước Bích Dạ vừa tối đen vừa giá buốt.

....

Thời gian vẫn trôi một cách vô tình trên mọi sinh linh cùng vạn vật, trong đó cũng có khu mộ địa ở Am Sơn

Và như độ nào đã từng xảy ra, một bóng u linh lại chấp chờn ẩn hiện giữa khu mộ địa.

Có khác chăng là lần này bóng u linh tìm đến khu mộ địa nhằm vào lúc tảng sáng.

Bởi đó, rất dễ lầm lẫn bóng u linh này với oan hồn đã quỷ sau một đêm khuấy phá trần gian giờ đã đến lúc tìm về nơi lưu ngụ là ngôi mộ đã từng chôn cất thi thể của chúng.

Thế nhưng, cũng như độ nào, bóng u linh này cũng tìm đến nếp thảo lư giờ đã xiêu vẹo ngay bên cạnh khu mộ địa.

Vẫn đứng chân ngay phía trước nếp thảo lư hoang tàn, nhưng bóng u linh không hề mở miệng để gọi bất kỳ ai.

Có chăng là bóng u linh đó tự lẩm bẩm nói thành tiếng:

- Phải có nguyên nhân nào đó mẫu thân mới bảo ta: “hãy tìm đến mộ bia”. hướng chi đó lại là lời nói sau cùng, khi mẫu thân quyết tâm tìm đến cái chết chắc chắn. Tại sao chứ ? Tìm đến tấm mộ bia nào ? Tìm để làm gì ?

Bóng u linh không phải u linh. Vì bóng đó, khi lẩm bẩm nói thành lời, đã tự tố giác thân phận con người.

Còn hơn thế nữa, dựa vào những lời lẩm bẩm đó, ngay tại đây, bóng đó còn tự tố giác lai lịch bản thân: đó là Bạch Bất Phục.

Với phương cách Bạch Bất Phục đã biết:

Lãnh khí luyện thân!

Lãnh thủy tẩy cốt!

Khổ hạnh nhập định!

Diện bích tiềm tu!

Quên đói quên khát!

Công phu đại thành!

Bạch Bất Phục không những đã hoàn toàn khôi phục trọn vẹn võ công mà chàng còn có được một bản lĩnh thâm hậu hơn trước.

Vì chàng không chỉ có Nhị Tuyệt mà thôi.

Với Bích Dạ Cầm Khúc do Đồng Mỹ Hoa tự nguyện trao truyền, Bạch Bất Phục đã tự luyện thành Tam Tuyệt công phu.

Đó là còn chưa nói đến việc chàng qua ba loại công phu Bích Dạ Sáo, Lôi, Cầm Khúc ở hạ tầng để phần nào thức ngộ được tám phần công phu ở thượng tầng.

Như đã dự định sẵn, ngay khi ly khai Bích Dạ Cung, chàng vội tìm đến nơi này để tìm cách hiểu minh bạch lời nói khá mập mờ của mẫu thân trước khi bị thảm tử.

Suy nghĩ khá lâu về hai chữ mộ bia đầu ẩn ý của mẫu thân, chàng lại đưa mắt nhìn về khu mộ địa để lăm bắm tự lập luận:

- Nói đến mộ bia, mẫu thân muốn ám chỉ điều gì ? Khu mộ địa nào lại không có mộ bia nếu không muốn nói là có quá nhiều. Ta phải hiểu như thế nào đây. Mộ bia...! Mộ bia...! Sau hai chữ này mẫu thân như tin chắc là ta phải hiểu nên vẫn thản nhiên không nói tiếp. Tại sao ta phải hiểu ? Không lẽ tấm mộ bia đó phải là tấm mộ bia mà ta và mẫu thân cùng biết ? Chẳng lẽ là....

Chàng quay người và nhìn vào tấm mộ bia xiêu vẹo ở gần đó.

Nếu muốn ám chỉ đến tấm mộ bia mà cả chàng lẫn mẫu thân đều phải biết thì chính là tấm mộ bia này.

Vì đây là tấm mộ bia vì đã xiêu vẹo ngả nghiêng nên chàng đã nhiều lần ao ước có đủ sức để dựng lại cho ngay.

Vào lần cuối cùng trước lúc chàng đến Ma Vân Cốc theo sự cưỡng ép của lão Giáo chủ họ Thôi, chính chàng và mẫu thân đã đứng gần tấm mộ bia này để nói những lời sau cùng.

Tin chắc là không có lầm lẫn Bạch Bát Phục khê động thân và liền xuất hiện ngay bên cạnh tấm mộ bia.

Nhìn quanh ngôi mộ, xem xét kỹ tấm mộ bia, chàng không phát hiện một dấu hiệu nào khả nghi.

- Nếu mẫu thân muốn giấu một vật gì thì phải là dưới chân mộ bia.

Lăm bắm xong, Bạch Bát Phục đặt tay lên tấm mộ bia.

Khê vận lực, chàng nhấc bổng tấm mộ bia lên cao.

Nhìn vào chỗ trống vừa có, Bạch Bát Phục cả mừng với điều vừa phát hiện.

Giữ tấm mộ bia nặng gần trăm cân trên một tay, chàng dùng tay còn lại để nhặt lấy tấm lụa trắng lấm tấm đất.

Đặt tấm mộ bia vào vị trí cũ, chàng ấn khê xuống. Khi buông tay ra, tấm mộ bia do lún đủ sâu nên vẫn nguyên vị. Chàng mỉm cười tự hài lòng vì hành động này.

Nụ cười của chàng bỗng héo dần rồi tắt hẳn khi mắt chàng lần lượt đọc qua từng di tự của mẫu thân trên tấm lụa bạch.

Toàn thân như hoá đá khi chàng biết rõ sự thật.

Phụ thân chàng chính là nhân vật được khắc Trung nguyên ngưỡng mộ: Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn.

Mẫu thân chàng vừa là môn nhân vừa là phản đồ của Vô Vi Cung.

Vô Vi Cung vốn có cấm điều thật là khắc nghiệt: Môn nhân Vô Vi Cung phải kết thành đôi có nam có nữ. Và chỉ được quyền xem nhau là bằng hữu thâm giao mà không được tư thông luyến ái. Môn nhân nào vi phạm: giết!

Mẫu thân chàng đã vi phạm cấm điều khi gửi gắm trái tim cho một nam nhân không phải là môn nhân Vô Vi Cung.

Luyến ái tư thông đã là trọng tội huống chi mẫu thân chàng lại luyến ái với ngoại nhân.

Biết chuyện, Cung Chủ Vô Vi Cung quyết tâm trừng trị. Phụ thân chàng đành liều chết để bảo vệ thê nhi, vì lúc đó mẫu thân chàng đã sắp đến ngày mãn nguyệt khai hoa.

Theo lời mẫu thân lưu lại, sau lần đó, dù mẫu thân chàng trốn thoát và đã sinh ra chàng, bọn Vô Vi Cung vẫn cố công tìm kiếm.

Họ kiếm được liền phế bỏ võ công của mẫu thân sau khi đánh cho thương tích trầm trọng. Họ còn ra nghiêm lệnh cho mẫu thân: không cho chàng biết lai lịch, không cho chàng luyện võ công. Nếu trái lệnh sẽ bị giết.

Lời sau cùng của mẫu thân: phải bảo lưu tính mạng, phải báo thù cho phụ thân, phải làm cho Bạch gia quang tông diệu tổ và sau cùng là phải phá bỏ cấm điều khắc nghiệt kia để cho âm dương hoà hợp đúng đạo trời, để những ai đang luyến ái được thỏa ước nguyện ba sinh.

....

Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, lão Vương vừa đặt bầu rượu xuống trước mặt lão Đỗ vừa âm ừ cắt ngang mọi lời bàn tán xầm xì mà từ nãy giờ lão đã nghe đến chán tai:

- Thôi đi, theo ta thấy, gã muốn đi đâu ngồi đâu tùy gã. Và gã cũng không hề có một hành vi nào động chạm đến bốn bang, đến nửa lời xúc phạm cũng không có. Chuyện kỳ quái trên đời này đâu phải là không có, cứ gì hành vi lạ lùng của gã mà bọn người bận tâm ?

Lão Đỗ đưa tay định chộp lấy bầu rượu bỗng rút lại như bị bỏng lửa:

- Đà chủ nói như vậy là sai rồi. Tin từ các phân đà báo về đều đề cập đến hành vi khác thường của gã này. Cẩn tắc vô ưu, Đà Chủ dễ dàng bỏ qua việc này nếu như có chuyện xảy ra Bang Chủ không tha cho phân đà chúng ta đâu.

Lão vương trừng mắt:

- Ai bảo ta bỏ qua, không phải ba ngày qua ta và bọn người phải ngồi suốt ở đây để dò xét từng động tĩnh của gã sao?

Lão Đỗ tuy có phần lấm lét trước cái trừng mắt của lão Vương nhưng vẫn cố biện bác:

- Thì chính Đà chủ vừa nói: “Gã muốn đi đâu ngồi đâu tùy gã”, kia mà ?

Lão Vương chộp lại bầu rượu. Trước khi đưa bầu rượu lên miệng, lão nói:

- Ủ! Ta nói thì sao ? Bọn người nói đi, ở đây ai là Đà chủ?

Lão Đỗ có vẻ không phục:

- Đành rằng tại phân đà này Đà Chủ là nhân vật được Bang Chủ tin cậy, nhưng chuyện có liên quan đến sinh mạng toàn bộ huynh đệ trong phân đà, Đà Chủ không được xem thường.

Đang tu một hơi rượu khá dài lão Vương suýt nữa bị sặc vì câu nói của lão Đỗ. Chép chép miệng cố nuốt cho trôi chỗ rượu suýt sặc ra, lão Vương mĩa mai:

- Lão Đỗ, ta biết lão giữ cương vị phó phân đà này khá lâu và lão không phục Vương Tứ ta. Vì ta được bang chủ phân phó từ Lạc Thủy đến giữ cương vị Đà Chủ Hán Dương phân đà này, lão mất đi cơ hội thăng tiến. Nhưng đâu phải vì thế mà lão phải dùng lời đao to búa lớn ? Hừ ! Sinh mạng toàn bộ huynh đệ trong phân đà. Lão có phát hiện được điều gì minh chứng rằng gã lãng tử kia đang uy hiếp đến sinh mạng toàn bộ huynh đệ trong phân đà này không ?

Như bị chạm nọc, lão Đỗ gân cổ cãi:

- Đợi đến khi phát hiện được chúng ta còn kịp trở tay sao?

- Chừng nào có hãy nói. Đó là phương châm hành sự của ta, Đà Chủ Hán Dương phân đà.

Câu nói tỏ rõ uy thế một Đà Chủ của lão Vương không làm cho lão Đỗ chịu ngậm miệng.

Lão Đỗ cố lý sự:

- Được. Những gì cần khuyến cáo, Đỗ Vi Đa này đã nói xong. Mai hậu có chuyện gì, trách nhiệm là do Đà Chủ gánh lấy. Đâu phải vô cớ mà các phân đà nối tiếp nhau đề cập đến hành trình lạ lùng của gã ?

Wương Tứ bấu môi:

- Hành trình lạ lùng. Người ta có đôi chân để làm gì nếu không dùng để đi ?

- Nhưng hà cớ gì gã cứ lân la quanh quẩn các phân đà của bốn bang ?

- Hừ ! Trung Nguyên rộng bao nhiêu thì Cái bang của chúng ta cũng trải rộng bấy nhiêu. Gã đi từ đông sang tây hay từ nam lên bắc làm gì không đi qua các phân đà ?

- Nếu gã chỉ đi qua thì đâu có gì để bàn, để nói ? Đành này, ở phân đà nào trước đây cũng vậy, gã đều lưu lại độ năm ba ngày sau đó mới chịu bỏ đi. Theo Đà chủ, hành vi của gã không đáng nghi ngờ sao ?

Lão Vương gật đầu:

- Ủ, thì đáng nghi ngờ. Sao ? Liệu lão Đỗ có dám dựa vào sự nghi ngờ đó để ra tay bắt giữ hoặc đánh đập gã không ?

Đỗ Vi Đa đuối lý:

- Như vậy thì không. Nhưng ít ra Đà Chủ không được bỏ qua, một khi gã vẫn cứ phây phây ngay phía trước phân đà chúng ta như thế.

Lại đưa mắt nhìn ra, lão Vương Tứ bảo:

- Bọn người nhìn gã đi. Giả như gã muốn dò xét nội tình của phân đà chúng ta, gã có dám ngồi chường mặt như thế không ? Còn nữa, Cái Bang chúng ta luôn hành sự quang minh lỗi lạc, chúng ta đâu ngại gì việc dò xét của ai đó ?

Thấy lão Đỗ Vi Đa mở miệng định nói, lão Vương vội xua tay ngăn lại:

- Đã ba ngày ngồi lì một chỗ rồi, lão có tên là Vi Đa thì nên làm nhiều chứ đừng có nói nhiều. Nếu là địch, gã cứ đến cứ đánh rồi bỏ đi, không phải cứ ngồi mãi như thế đâu.

Lão Vương nói xong liền đứng ngay dậy.

Lão bảo:

- Đủ rồi, mọi người không cần phải quan tâm đến gã kia nữa. Nếu có gì xảy ra từ phía gã. Bổng Đà Chủ sẽ gánh trách nhiệm trước Bang Chủ. Đừng vì mải chú tâm đến gã mà quên mất họa từ phía Tri Thù Độc Môn, ta....

- Ha...Ha...Ha...!

Một tràng cười lãnh lút chợt vang lên, lời đang nói dở của Vương Tứ chừng như tắc nghẹn.

Đỗ Vi Đa vốn đa sự đa ngôn vụt quá lên:

- Kẻ nào to gan, dám tìm đến Hán Dương phân đà này?

Một vật có hình thù ghê tởm chợt hiển hiện trước mặt bọn người Cái Bang đang vây quần ở bên trong một ngôi sơn miếu không mấy rộng.

Mục quang vừa chạm vào vật đó, Đỗ Vi Đa từ giận dữ chuyển sang hốt hoảng:

- Tri Thù Âm Ký?

Riêng lão Vương Tứ nhờ vào hoàn cảnh này mới có dịp biểu lộ cho mọi người thấy tại sao lão được Bang Chủ đưa từ Lạc Thủy đến Hán Dương để lãnh nhận trọng trách Đà Chủ.

Lão trầm giọng phát thoại:

- Vừa nhắc, Tào Tháo đã đến! Tôn giá dám dùng Tri Thù Âm Ký làm hiệu, phải chăng là Môn Chủ Tri Thù Độc môn quang lâm?

- Ha..Ha..Ha...!

Một lão trượng và một lão bà cùng lúc xuất hiện giữa đường trường. Tràng cười kia là do lão trượng phát ra và chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Đỗ Vi Đa dấu sao cũng nhớ lại thân phận là phó Đà chủ phân đà Hán dương. Lão gầm lên:

- Câm ngay. Tuy Bang Chủ bốn bang có nghiêm lệnh, không cho gây hấn hay tìm thù với quý môn Tri Thù, nhưng bọn ta sẽ không khách sáo nếu bọn người tìm đến cửa gây sự.

Lão bà kia, tóc bạc da mồi, lưng còng mắt sáng, giận dữ rít lên:

- Thất phu chó ngoa ngôn xảo ngữ. Ai cần bọn người khách sáo ?

Vương Tứ vội đưa tay ngăn lại, không cho Đỗ Vi Đa tiếp tục lên tiếng. Quay sang hai vị khách không mời mà đến Vương Tứ cẩn trọng chọn ngôn từ.

- Nếu Vương mỗ không lầm, nhị vị đây chính là Tri Thù Song Lão, hộ pháp Môn Chủ Tri Thù Độc Môn?

Lão bà quay sang trút sự phẫn nộ lên đầu Vương Tứ:

- Phải thì sao ? Lão thân hỏi người : Từ Nguyên Hậu hiện đang ở đâu ? Nói !

Vương Tứ vụt sa sầm nét mặt:

- Hộ pháp nói năng nên giữ lời. Dù gì Từ bang chủ cũng là Bang Chủ của một đại bang, hộ pháp nên giữ lễ cho.

- Hừ ! Thất phu cuồng ngôn. So về niên kỷ, Từ Nguyên Hậu còn là hậu bối của lão thân. Lão thân cứ Từ Nguyên Hậu mà gọi thì đã sao?

- Người....

Đỗ Vi Đa chỉ kêu được một tiếng liền bị cái lườm mắt của Vương Tứ ngăn lại.

Vương Tứ đồng dục bảo:

- Hộ pháp nói như vậy là sai rồi. Như Môn Chủ của quý môn, theo như mỗ biết niên kỷ vẫn chưa đến đôi mươi. Vậy hộ pháp có dám xuất khẩu cuồng ngôn gọi thẳng tên tộc của Môn Chủ không?

Lão bà giận đến run người:

- Người còn nửa lời thanh biện, đừng trách lão thân hủy diệt toàn bộ Hán Dương phân đà này!

Vương Tứ tái xám nét mặt nhưng cố kềm nén cơn giận dữ:

- Được. Mỗ không việc gì phải tranh biện cho hao hơi tổn tiếng. Nhưng xét ra việc hộ pháp muốn hủy diệt Hán Dương phân đà chưa chắc hộ pháp làm được.

Lão bà động nộ vung cao hữu thủ.

Vương Tứ cũng rùng người chờ sẵn nếu lão bà xuống chiêu.

Thế nhưng, lão trượng kia kịp thời ngăn lại:

- Khoan đã, lão bà. Lão đừng quên chúng ta đến đây để làm gì ?

Lão bà tuy thu tay về nhưng vẫn còn hậm hực:

- May cho người đó, Vương Tứ. Bằng không... Hừ!

Vương Tứ cũng đứng lên với một nụ cười lạnh nở trên môi và nghe lão trượng kia lên tiếng hỏi:

- Vương Tứ. Lão phu luôn biết rằng oan có đầu nợ có chủ, bọn người không phải là thủ phạm giết hại hai tên đồ đệ vô dụng của lão phu. Lão phu chỉ mong người nói cho biết tung tích của Bang Chủ các người mà thôi. Thế nào?

Vương Tứ luôn có thái độ xứng với Đà Chủ một phân đà. Cất cao giọng, Vương Tứ đáp:

- Hành tung của tệt Bang Chủ rất thần bí, kiến vĩ bất kiến thủ. Vương mỗ thật sự không thể nói chắc hiện tệt Bang Chủ đang ở đâu. Nhưng....

- Hừ ! Lời người nói thật khó tin. Dưới Bang chủ tuy có ba vị trưởng lão, nhưng thân phận trưởng lão chưa chắc đã bằng người là Đà Chủ một phân đà. Người không biết tung tích của Bang Chủ đó mới là chuyện lạ.

Vương Tứ cười nhẹ:

- Dù lời lúc nãy của mỗ vẫn chưa hết nhưng do hộ pháp đề cập đến việc này, mỗ xin có lời minh bạch: Bang Chủ của tệt bang là quần long chi thủ, mỗ dù là Đà Chủ một phân đà nhưng vẫn là bang đồ tệt bang, mỗ làm gì dám giám sát hành tung của Bang Chủ ?

Dù đang giận đến biến sắc nhưng lão trượng vẫn gắng gượng nén lại:

- Hừ ! Lão phu đang chờ nghe người nói tiếp lời lúc nãy đây. Nói đi!

Vương Tứ ung dung phát thoại:

- Mỗ muốn nói rằng nhị vị hộ pháp bất tất phải tìm tệt Bang Chủ.

- Người bảo sao ? Người dám ngăn cản bọn lão phu tìm Từ Nguyên Hậu à ?

Không tỏ ra sợ sệt cho dù thái độ của lão trượng đang có dấu hiệu muốn động thủ, Vương Tứ vội giải thích:

- Mỗ nói ra lời gì tất phải có nguyên nhân. Và nguyên nhân đó chính là thế này: nhị vị cao đồ của hộ pháp không do tệt Bang Chủ hạ thủ!

- Sao người biết?

Vương Tứ đáp:

- Chính tệt Bang Chủ đã nói qua cho mỗ biết. Năm đó tại ngôi miếu hoang, không phải nhị vị cao đồ của hộ pháp đã chết vì Lân Dược Hỏa Khí sao ? Kể cả Vu trưởng lão của tệt bang cũng chung số phận kia mà ?

- Hừ ! Vì tệt đồ cùng thảm tử như tên họ Vu, lão phu mới quyết chắc là do Từ Nguyên Hậu hạ độc thủ!

Vương Tứ nuông mày:

- Nói như Hộ pháp không lẽ tệt Bang Chủ cũng hạ thủ Vu trưởng lão vốn là người cùng bang?

- Vô độc bất trượng phu. Từ Nguyên Hậu không có bao nhiêu niên kỷ lại làm Bang Chủ một đại bang, tất phải có thủ đoạn.

Vương Tứ nạt lớn:

- Hộ pháp chớ ngậm máu phun người. Tệ bang chủ vốn tức trí đa mưu, võ công thâm hậu. Người được bang chúng ngưỡng mộ nên giao cho trọng trách chứ không phải nhờ thủ đoạn.

Lão trượng kia cũng nạt lại:

- Người không cần phải lăm lờ bao biện cho Từ Nguyên Hậu! Ngay bây giờ người hãy tự chọn một trong hai điều kiện sau đây: thứ nhất, nói ra tung tích của Từ Nguyên Hậu! Thứ hai, Hán Dương phân đà ngoài hai trăm người sẽ bị hủy diệt không chừa một mống.

Trước yêu sách tối hậu của hộ pháp Tri Thù Độc Môn, Vương Tứ cả giận gầm lên:

- Đòi hỏi của tôn giá vừa phi lý vừa quá đáng. Một Độc Môn Tri Thù nhỏ bé không đủ làm cho Cái Bang khiếp sợ đâu.

Lão trượng nộ vụt quát to:

- Vương Tứ. Chính người đã tự đào huyết chôn người rồi. Đừng trách lão phu.

Một giọng trầm từ bên ngoài ngôi sơn miếu chọt đưa vào, cắt ngang lời quát nạt của lão trượng kia:

- Dừng tay!

Lão trượng nghe thế bật cười dài cao ngạo:

- Ha...Ha...Ha... Rốt cuộc Từ Nguyên Hậu người cũng phải xuất đầu lộ diện. Ha..ha...ha...!

Ngược lại với lời đề quyết của đối phương, Vương Tứ lộ vẻ ngơ ngác:

- Âm thanh này nào phải là âm thanh của Bang Chủ?

Hơn mười nhân vật Cái Bang đương diện bên trong ngôi sơn miếu cũng lấy làm kỳ như Vương Tứ.

Đúng với nhận định của Vương Tứ và những nhân vật cái bang kia, âm thanh nọ lại vang đến những lời cải chính:

- Tiền bối lầm rồi. Tại hạ không phải là Bang Chủ Cái Bang!

Âm thanh nọ vẫn từ bên ngoài lên tiếng đáp:

- Tại hạ là ai, tiền bối không cần phải tìm hiểu. Còn tại hạ dám xem vào vì tại hạ có biết đến cái chết của hai người được tiền bối quan tâm.

Chỉ trong chớp mắt Tri Thù Song Lão đã biến mất không còn trong ngôi sơn miếu. Và chính bọn Vương Tứ phải há miệng kêu lên kinh ngạc:

- Là gã?

- - - - - o o O o o - - - - -